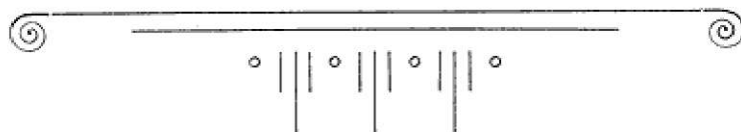

LJUBLJANSKI ZVON

Pesem življenja.

Bratje in sestre, odprimo domove,
veter pomladnji naj veje skoz nje;
brstje že poka, potoki šumijo —
bratje in sestre, odprimo srce!

Bujne mladenke, razvežite kite,
sapa duhteča naj ž njimi igra,
radost zažgite v očeh si žarečih,
glejte! — nad vami se solnce smehlja.

V luči nebeški razgalimo prsi,
duša naj pije svetlobe, moči,
cvetje raz vej se nam vsiplje na grudi,
pesem stoglasna iz njih nam kipi:

„Solnce plamteče še zemljico ljubi:
v vročem objemu ji trto rodi;
zemljica vedno še ljubi človeka:
v prsih nam vžgala je svete strasti;“

„človek še ljubi življenje in trto,
svobodo, luč in deviško telo:
cilj je najvišji življenja — življenje,
smoter veselja — veselje samo!“

K raju veselemu roke sklenimo,
s strmega brega navzdol se spustimo,
pa poletimo med cvetjem in petjem
v zemsko nebo!

Rajajmo, vriskajmo! — Ko pa na trate
črne noči se zastori spuste
in se vrhunci gorá potemne,
v strastnem objemu se vsi poljubimo —
pa povabimo
smrt kosonosno si v svate!

P. Grošelj.

Po zimi.

Tako tiho je padalo v grob
vse to mlado življenje,
tako tiho . . . nikjer sledú
za bol in trpljenje.
Ej bol! . . . Še solnčni žarki
so na grob prihiteli
in lahni, poredni zefiri
so vigilije peli.
In tak tiho, ko letni sán
je ljubezen minila,
in nikdo ni vedel, ko noč
mi je dušo pokrila.
Oj, bil sem vesel ko poprej,
med vinskimi brati
sem s petjem in smehom hotél
svojo bol prekričáti.

A. Gradnik.

